

idea que hi ha variant contracta *flonera*, *flonet* o cosa així i cf. fr. *flan*), era també el nom d'un gros segell. *Flanc* terme militar [S. xv], que també es pogué usar en marina de guerra, podia suposar-s'hi relacionat puix que és característic de l'enflonc el baixar arrambat al costat de proa de l'arbre mestre.—⁴ Citat per Delbouille, *Mots Obscurs et Rares* (Rom. xxxiii, 358), de Bréard, *Comptes du Clos des galées de Rouen*.—⁵ Whatmough, *The Dial. of Anc. Gaul*, recull algun exemple de sufix -NC- com *Demioncus*, *Marinanc-* (124). A la p. 121 sospita que entre els casos de «lenicció i aspiració» amb *nmb* sord escrit *nc* s'ha de posar un nom, on vacilla entre llegir *Froncu* o *Frontu*. Tot això no passa, però, de fantasmes poc concretats, com n'està plena aqueixa obra.—⁶ D'una banda *floc* s'aplica a veles i es concep que s'apliqués a drisses; justament de la mateixa banda de l'arbre mestre que l'enflonc hi ha la vela de *floc*, que a Mall. diuen *flo-floc*. Amb *folc* ramat, d'altra banda, cf. angl. *to flock* 'acudir', 'agrupar-se', 'augmentar el nombre'.

Enflongeir, V. *flonjo* *Enflorar*, V. *flor* *Enfocament*, *enfocar*, V. *focus* (FOC) *Enfogament*, *enfogarse*, *enfogassar-se*, V. *foc* *Enfognadura*, *enfognament*, V. *fogó* *Enfolcar*, V. *folc* *Enfolgar-se*, V. *folgar*

Enfoll no existeix tal adverbi: *AlcM* i els publicadors d'Ausiàs ajunten a tort el mot *foll* amb la preposició *en*: s'usava aquesta en llengua arcaica i poètica per a complements de manera: *parlar en foll*, *usar-ne en savi* (com Cerverí ho fa abundantment) *Enfollar*, V. *afollar* (FOLL) *Enfollidor*, *enfollir*, V. *foll* *Enfonador*, *enfonadura*, *enfonar*, *enfonat*, sembla que s'haurien d'escriure *enfum-* (la confusió de *u* i *o* pretòniques arriba fins a Sòller i fins a StaColQ.), derivat del ll. *FŪNIS* 'corda', 'cordeta' *Enfondall*, *enfondar*, V. *fons* (a Bna. en el S. xx s'ha dit *s'hi enfunda*, no *i'hi enfundis*, però probablement és forma secundària, analògica).

Enfondiment, *enfondir*, *enfondo*, V. *fons* *Enfondament*, *enfondrar*, *enfondre*, com el més corrent i normal *esfondrar*, V. *fons* *Enfonsada*, *enfonsament*, *enfonsar*, V. *fons* *Enfony*, *enfonyall*, *enfonyar*, V. *fons* *Enfora*, V. *fora* *Enforancar-se*, V. *foranca* (FORAT) *Enforatar*, V. *forat* *Enforcada*, *enforcador*, *enforcadura*, *enforcall*, *enforçar*, V. *forca* *Enforfofogar*, -ogat, +*enforfoguiment*, *enforfoguïr*, -guït, V. *enfarfegar* *Enforinyada*, *enforinyall*, *enforinyar*, deuen ser alteració fonètica d'**enforanyar*, encreuament d'*enforatar* amb *enfonyar* *Enforiolar*, encreuament d'*enfurismar* amb *embarriolar* i anàlegs *Enformador*, *enformament*, *enformar*, V. *forma* *Enformatjat*, V. *formatge* *Enfornada*, *enfornador*, -dora, *enfornaire*, *enfornar*, V. *forn* *Enforniyigar*, està per *enforniyigar*, de *forn* (amb influència de *formiga*, pron. vulgarment *furniga*) *Enforquillar*, *enforquillat*, V. *forquilla* (FORCA) *Enforrat*, V. *folro* *Enforrelar*, -ellat, V. *forrellat* *Enforro*, V. *folro* +*enforroncar*, V. *foranca* (FORAT) *Enfortalir*, *enfortegar*, *enfor-*

teir, *enfortidament*, *enfortiment*, *enfortir*, *enfortit*, V. *fort* *Enfosació*, *enfoscar*, *enfoscat*, *enfosqueir*, *enfosquir*, V. *fosc* *Enfotimat*, V. *foitre* *Enfotjar*, V. *fojta* *Enfotrallat*, -otrat, V. *fojtre* *Enfra*, V. *entre* (ENTRE) *Enfranc*, *enfranquidor*, *enfranciment*, *enfranchinar*, *enfranchir*, V. *franc* *Enfransat*, V. *fransat* (FRANJA, FIMBRIA) *Enfrar*, V. *frare* *Enfrascada*, *enfrascament*, *enfrascar*, V. *frasca* *Enfre*, V. *apè*. a ENTRE *Enfredolicar*, *enfredorar*, *enfredorir*, -orir, V. *fred* *Enfreixurar-se*, -urat, V. *freixura*

ENFREMUNAR, 'polvoritzar, destruir', antic mot rossellonès i provençal, avui (*es*)*frimular* en algun parlar de les Illes i de les Alberes: sembla tractar-se d'un *INFRUMINARE derivat del ll. FRUMEN, -MINIS, 'famines per als sacrificis', que pendria el sentit de 'fer farina, esbocinar'. □ 1.ª doc.: fi S. XIII, *VidesR*.

Ja és suficient el que en diem en els gloss. de les *VidesR* (LleuresC, 353-4, i *VidesR* I, 120), on apareix unes sis vegades: «St. Prot e St. Jacint foren amenat al temple per què aressen la ydola, e quant agren oració feyta, la ydola fo tota *enfremunada*», f° 200v2, trad. «oratione simulacrum comminuerunt» (605.8). No sé si es conserva avui enlloc del català en aquesta forma, però n'hi ha algun rastre, no gaire modificat (per dissimilacions), en algun lloc de les Alberes i de les Illes: «me sentia més gos que may, y l'*esfrimolar* entre mes dents aquella carnassa dura com sola, em produïa una sensació de plaer intensa», MVayreda *La Puny.*, § 24, 377), *AlcM* dóna *esfrimolar* a Prats de Molló i a Eivissa *esfrimolar* i *frimulada* 'pedruscall, menudall de sants': «en aquella cova hi ha *frimulada* d'ossos a Sant Vicent de Sa Cala (1963); *frimolada* d'herba Macabich (*AlcM*); *frimolades* títol d'una secció de petites cobles populars en *El Pitiuso*, 1967, p. 63. El representant més segur d'aquest grup lèxic, com ja deia allí, és el prov. *enfrouminà* «pulvériser», «chiffonner», pertanyent a la llengua de Mistrall: «voudriàs vous qu'*enfrouminèsse* / iéu l'enavans de tout moun èsse?», *Nerto* III, 546.¹

El que avui hem de negar rotundament (com ja apuntava M-L., REW) és que tingui res a veure amb FRŪMEN l'oc. ant. *enfrú*, -un, 'golafre', cat. ant. *enfrú* id. (dos exs. de Llull en *AlcM*), com voldria el FEW (III, 827), puix que s'hi oposen sense remei no sols la fonètica (-ŪMEN no hauria pogut donar sinó -um o -ume, mai -ú) sinó també la formació de mots, i fins la semàntica. Cal sospitar per a aquest adjectiu una etimologia sorotàptica, probablement a base de la idea de 'boca-humit', 'embarbostit de menjar potinera-ment', de l'arrel indoeuropea MBHRO-, d'on gr. *ἀφρός* 'bromera, escuma' (*Ἀφροδίτη*), scr. *abhráh* 'temps rúfol, gropada de núvols', *abhrám* 'núvols', ave. *auraid*. (per a aquest doble descabdellament semàntic cf. el fr. *embrun* 'esquitxos i polsim de les ones, ximecs', derivat d'*embrumer*, i el mateix cat. *bromera* de *bromes* 'núvols'); junt amb el nom indoeur. comú de la pluja ll. *imber*, *imbris*, osc. *anafriss*, gr. *ὕβριος* (amb *b* secundària); d'ací el NP i nom de tribu veneto-il·lírica *Ambrones* (i d'altres en Pok., IEW, 316): hi